

Vänsterpartiet har i mycket en bra politik för arbetarklassen (dit även de flesta lägre tjänstemän tillhör).

Men vi har alltför få medlemmar som kan driva frågorna på plats. För att kunna försvara LAS, kollektivavtal och fasta jobb måste vi finnas där kampen förs. Men det är också avgörande för att kunna aktivera den kraft som kan stoppa nyfascismen, mota rasismen och försvara feminismen.

Vi socialister måste vi finnas vid fikabordet, i fackklubben där diskussionerna förs. Det räcker inte att lägga bra förslag i riksdagen eller ordna manifestationer.

Vi kan jämföra det med arbetet för att rekrytera kvinnor. Många tyckte det var onödigt i början, "även män kan ju vara för jämställdhet", "kvinnor är inte så intresserade", "kompetensen ska avgöra". Så gick diskussionerna på 70- och 80-talet. Vi kan se skillnaden idag. Många kvinnor har tagit steget till höga poster i Vänsterpartiet. Vi är störst bland kvinnor under 30 år. Det hade inte lyckats utan ett aktivt arbete för och en kraftfull representation av kvinnor.

Att vi bara har cirka tio procent av LO-kollektivets röster är en stor svaghet, inte bara för partiet utan för hela samhällsutvecklingen. Vi vet att arbetarklassen är bäst organiserad och den klass som har störst möjlighet, men också behov av att genomföra förändringar. Vi vet det, men ändå gör vi alltför lite för att bli ett verkligt arbetareparti.

Vi måste ändra på det. Ett bra sätt är att se till att fler företrädare på alla nivåer har arbetarbakgrund eller är aktiva på sina arbetsplatser eller fackliga organisationer, framför allt inom LO.

Det ska finnas folk inom Vänsterpartiet som kan arbetarklassens frågor och som uttrycker sig som arbetare gör. *Arbetare ska känna igen sig i partiet.* Fler arbetare innebär fokus på problem som är viktiga för arbetare, men också fler kontakter utåt. Oftast rekryterar man nya medlemmar i de sociala sammanhang där man själv rör sig. Servitriser känner andra servitriser, rörläggare andra rörläggare. Det blir en god spiral. Idag har vi alltför få kontakter även lokalt bland arbetare. Det måste vi ändra på.

Vi ska vara det självklara partiet för undersköterskor, handelsanställda, byggnadsarbetare och chaufförer.

Kvinnor och män, infödda och utlandsfödda arbetare ska känna sig hemma hos oss.

Och det är bråttom.

Idag är det inte vi, utan SD som går framåt med sina enkla, rasistiska lösningar.

Därför föreslår vi

att partiet på alla nivåer ställer ett första mål på minst 25 procent arbetarrepresentation fram till nästa kongress. (Om det inte lyckats ska en förklaring antecknas.)

Losita Garcia , Hammarby-Skarpnäck